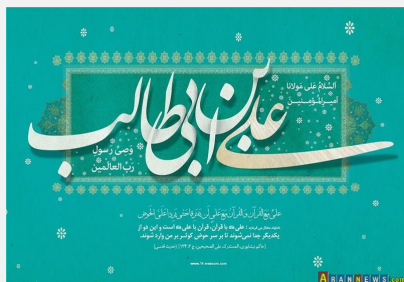

حضرت علی (ع) در دیدگاه غیر مسلمانان

جرج جرداق می‌گوید: «آه، ای دنیا! چه می‌شد اگر قوای خود را جمع می‌کردی و در هر عصر و زمان یک نفر مانند علی (ع) را برای بشریت به ارمغان می‌آوردی».

به گزارش آرآن نیوز: وقتی آراء و نوشته‌های دانشمندان مسیحی را درباره امیرالمؤمنین (ع) بررسی می‌کنیم، با دریایی از شگفتی تعبیر روبه رو می‌شویم. این تعابیر ارزنده از صداقتِ نفس و ارادتِ خالص آنها حکایت می‌کند و اینکه اندیشمندان معاصر معتقدند که «علی (ع) و کتاب او در میان مسلمانان غریب و تنهاست» یا اینکه «ما شایستگی شناخت علی (ع) را از دست داده‌ایم و شناخت او را از مغزهای ما برده‌اند»، سخنی قابل پذیرش و مطابق با حقیقت می‌تواند باشد.

با در نظر آوردن تحقیقات بسیار و کارساز مسلمانان باز باید بر این نکته اقرار کنیم که سهم غیرمسلمانان با انصاف و دانادل در شناخت و شناساندن چهرهٔ ناب علوی و کتاب ارجمندش، اگر بیشتر و پرمایه‌تر از مسلمانان نباشد، بی‌گمان کمتر از آنان و سایر پژوهندگان نخواهد بود و در این باره کوشش‌های جدی و تا حدودی آگاهانه آنان این ادعا را ثابت می‌کند.

جرج جرداق، نویسنده و ادیب معروف مسیحی می‌گوید:

«نهج‌البلاغه» بیانی رساتر از هر بیانی است که تا انسان و اندیشه انسانی وجود دارد، با ذوق هنری و ادبی انسان، پیوند ناگسستنی خواهد داشت.

او در کتاب بسیار ارزشمند «امام علی (ع)، صدای عدالت انسانی» پس از آنکه قهرمانی‌های امام را با قلم توانای خویش توصیف و شمه‌ای از فضایل او را بازگو می‌کند، در خطاب به روزگار می‌گوید: «آه! ای دنیا! چه می‌شد اگر قوای خود را جمع می‌کردی و توانت را برای بار دیگر در یک جا متمرکز می‌کردی و در هر عصر و زمان یک نفر مانند علی (ع) را که در عقل، خرد، منطق، بیان، حماسه و شجاعت با او همپایه بود، برای بشریت به ارمغان می‌آوردی!»

میخائیل نعیمه، نویسندهٔ مسیحی می‌گوید:

البته قهرمانی‌های علی (ع) فقط منحصر به میدان کارزار نیست، بلکه او در روشن‌اندیشی، پاکی وجدان، شیوایی بیان، عمق و کمال انسانیت، شور و حرارت ایمان، بلندی همت و فکر، یابوری و هواداری از رنج‌دیده‌ها و ستم‌کشیده‌ها در قبال جفاکاران و ستم‌پیشگان، فروتنی در مقابل حق هر کجا که تجلی کند نیز قهرمان بوده و به هر اندازه که از زمان آن بگذرد، همیشه پناهگاه پرمایه‌ای است که امروز و هر روز دیگری که شوق ما برای پی‌ریزی اجتماع و زندگی سعادت‌مندان زیاد می‌شود، بسوی آن رو می‌کنیم.

در واقع بر مورخ و نویسندگانی که با هوش و با شخصیت و نکته‌سنج و نابغه هم باشد، امکان ندارد که حتی در هزار صفحه بتواند تصویر کاملی از علی (ع) نشان دهد و برای شما مجسم سازد و بتواند رویدادهای مهمی را که در دوران آن به وقوع پیوسته، به نحو شایسته‌ای روشن سازد، پس آنچه را که علی (ع) دربارهٔ آن فکر و دقت کرده و آنچه که این شخصیت بزرگ عربی بین خود و خدای خود گفته و عمل کرده، از اموری است که هرگز هیچ گویی آن را نشنیده و هیچ چشمی آن را ندیده، البته آن خیلی بیشتر از آن است که با دستش نمودار و یا با قلم و زبانش آشکار کرده است.

بولس سلامه، شاعر و نویسنده معروف مسیحی لبنانی می‌گوید:

«نهج‌البلاغه» اثر جاودانه‌ای است که انسان را به شناخت اندیشهٔ بزرگ علی ابن طالب (ع) وادار می‌سازد و هیچ کتابی جز قرآن بر آن برتری ندارد. آری، من یک مسیحی هستم، ولی دیدهٔ باز دارم و تنگ‌بین نیستم، من یک مسیحی هستم که درباره شخصیت بزرگی صحبت می‌کنم که مسلمانان درباره او می‌گویند: خدا از او راضی است، صفا با اوست و شاید هم خدا به او احترام می‌گذارد و مسیحیان در اجتماعات خود از وی سخن گفته، از تعلیمات او سرمشق می‌گیرند و دینداریش را پیروی می‌کنند، از آنجا که در آئینه تاریخ، مردم پاک و نفس‌گش به خوبی نمایان هستند، می‌توان علی (ع) را بزرگتر از همه آنها شناخت.

هانری کرین، محقق و شرق‌شناس فرانسوی می‌گوید:

«نهج‌البلاغه» از مهمترین سرچشمه‌هایی است که متفکران شیعه پیوسته از آن سیراب شده‌اند. بعد از قرآن و احادیث پیامبر اسلام (ص)، نهج‌البلاغه در درجهٔ نخست اهمیت قرار دارد و تفکر فلسفی شیعه به آن وابسته است.

امین نخله، یکی از صاحب‌نظران مسیحیت، در جواب شخصی که از او درخواست کرده بود که صد کلمه از نهج‌البلاغه را برای او انتخاب کند، می‌گوید: به خدا قسم نمی‌توانم. چگونه از میان صدها کلمه گهربار، صد کلمه آن را انتخاب کنم؟ من از انتخاب یک کلمه آن هم عاجز هستم، زیرا این کار درست به این می‌ماند که دانهٔ یاقوتی را از کنار دانه‌های دیگر بردارم.

ایلیا ویلیج، مورخ و خاورشناس روسی، در کتاب «اسلام در ایران»، شخصیت امیرالمؤمنین (ع) را اینگونه تفسیر می‌کند:

«علی (ع)، پروردهٔ محمد (ص) و عمیقاً به وی و امر اسلام وفادار بود. علی (ع) تا سرحد شور و عشق پایبند دین بود، صادق و راستکار زیست و در امور اخلاقی همواره خرده‌گیر بود، هم سلحشور بود و هم شاعر و همه صفات لازمهٔ اولیاءالله در وجودش

جمع شده بود».

بارون کارادیفو می‌گوید:

علی (ع) همچون قهرمان شکست‌ناپذیر دوشادوش پیامبر پیکار کرد و معجزاتی نشان داد، پیامبر به او مهر ورزید و اطمینانی عمیق به وی داشت تا آنجا که یک روز در حالیکه به وی اشاره می‌کرد، چنین گفت: هر کس را من سرور و آقایم، تو نیز سرور و آقا هستی. علی (ع) قهرمانی رزمنده و شهسواری پاک‌نهاد و پاکباز و امامی شهید بود که روحی بس عمیق و آرام داشت که در ژرفای آن، اسرار خدائی نهفته بود.

لامنس، کشیش بلژیکی می‌گوید:

برای عظمت علی (ع) همین بس که تمام اخبار و تواریخ علمی اسلامی از او سرچشمه می‌گیرد. او حافظه و قوه شگفت‌انگیزی داشت. علمای اسلام از مخالف و موافق، از دوست و دشمن مفتخرند که گفتار خود را به علی مستند دارند، زیرا گفتار او حجیت قطعی داشت، او باب مدینه علم بود و با روح کلی پیوستگی تام داشت.